

YONATAN FRIIS

**DE UNGE
MORDERE**

Indholdsfortegnelse

Forord

Den 16-årige seriemorder

To piger på et tag

Når hævnen er rød

Sagen om Junko Furuta

Dobbeltmorderen fra Kobe

Lærerindedrabet

Buskapringen på Kyushu

Vindueskiggeren

De falske venner

Kidnapningen i Nagasaki

Drabet i klasseværelset

Mordbranden i Tawaramoto

Hovedet i skoletasken

Syv mod en

Veninden der blev halshugget

Forord

Baseret på befolkningsstørrelsen har Japan en af verdens laveste morderater. I Danmark bliver der for hver 100.000 indbygger begået cirka 1 drab årligt, men i Japan er dette tal tre gange lavere. Det er altså ikke for ingenting, at Japan er kendt for at være et fredeligt land med begrænset kriminalitet. Men nu og da bliver nationen imidlertid rystet af voldsomme forbrydelser, der fører til både utryghed og debat.

Lokale seriemordere, massakrer på åben gade og masse mord er blot eksempler på sager, der i efterkrigstiden har sendt chokbølger gennem det japanske samfund. Men intet er vel mere forfærdeligt, end når børn slår ihjel, hvorved mordsager tillægges et etisk dilemma, så det bliver sværere at straffe gerningspersonen for den forbrydelse, vedkommende har begået.

I Japan er den kriminelle lavalder 14 år, efter denne i 2001 blev nedsat fra 16 år. Myndighedsalderen var dog 20 år, indtil det i 2018 blev besluttet, at denne skulle sættes ned til 18 år fra 2022. At være umyndig vil sige, at man som kriminel kan få sin sag ført i familieretten, hvor man grundet sin unge alder kan undgå en fængselsdom, hvis det vurderes, at man har mulighed for at blive en anstændig samfundsborger ved at blive sendt på en reformskole eller ungdomsinstitution, hvilket er den eneste straf, man kan modtage, hvis man derimod er mindreårig.

Denne bog beskæftiger sig med 15 udvalgte drabssager fra nyere tid, hvor en eller flere gerningspersoner var under 18 år på gerningstidspunktet. Sagerne er blevet udvalgt

baseret på deres sensationelle eller chokerende karakter og vil blive præsenteret kronologisk ud fra det årstal, de havde deres begyndelse. Informationerne stammer primært fra de oplysninger, som er blevet udgivet af det japanske politi i forbindelse med deres efterforskning, samt dem, som er blevet fremlagt under retssager, hvor det mest er vidneudsagn, der har gjort det muligt at beskrive forbrydelserne og derigennem afdække omstændighederne bag dem. Da personlige beretninger er subjektive skal man dog huske på, at de nødvendigvis ikke er sandfærdige.

For at kunne give en så detaljeret beskrivelse af sagerne som muligt er der ydermere gjort brug af informationer og interviews, som er blevet indhentet og foretaget af henholdsvis japanske medier, forfattere og journalister. Der vil ligeledes blive inddraget nogle af de kulturelle, psykologiske og sociale aspekter, som kan være med til at forklare motiverne og dermed belyse de omstændigheder, som har fået japanske børn og unge til at slå ihjel. Vær opmærksom på, at nogle sager er beskrevet i detaljer, som kan virke ubehagelige for nogen.

Selvom ofrenes identiteter på et tidspunkt har været offentliggjort, så er enkelte siden blevet anonymiseret. I denne bog vil de fleste af ofrene derfor blive omtalt med brug af deres fornavne alene, mens efternavne kun vil blive nævnt i særligt kendte sager. Af hensyn til de pårørende og andre involverede parter er deres navne derimod fiktive. Det samme er de mindreårige gerningspersoners navne, eftersom det i Japan ikke er tilladt at offentliggøre identiteterne på kriminelle under 18 år.

-Yonatan Friis

1966 - 1967

Den 16-årige seriemorder

I 1960'erne blev Japan rystet af et af de mere chokerende tilfælde af ungdomskriminalitet, da en kun 16-årig dreng, der her vil gå under navnet Yohei, tog på et tyvetogt rundt i landet, hvor han brød ind i tilfældige menneskers hjem for at berøve disse. I den forbindelse endte han dog med at tage livet af tre kvinder, hvilket dermed gjorde ham til en seriemorder – og så endda en af de yngste i nyere tid.

Yohei havde en noget turbulent opvækst, idet var en såkaldt *haafu* (en japansk udgave af det engelske ord *half*), hvilket er en betegnelse for japanere med en udenlandsk forælder – altså har de både sprogligt og samfundsmæssigt status som halvjapanere. Yoheis far var nemlig en afroamerikansk soldat, som blev udstationeret til Japan, da den amerikanske okkupation af landet begynde efter anden verdenskrig.

Yoheis far var tilknyttet en militærbase i Sendai, hvor han blandt andet stod for at uddele rationer til indbyggerne i den ruinlagte storby. Og det var på den måde, han traf Yoheis mor, der stadig kun var en teenager, da hun ved et uheld endte med at blive gravid. Da hendes familie fandt ud af, at hun ventede barn med en amerikansk soldat, blev pigen smidt ud hjemmefra. Men Yoheis mor flyttede herefter sammen med sit barns far, så de dermed blev en familie, da Yohei kom til verden i juni 1950, hvor hans mor kun var 16 år gammel.

Desværre varede idyllen ikke ret længe. For samme måned brød Korea-krigen ud, og drengens far måtte derfor forlade Japan og dermed også sin familie, idet han blev sendt af sted til Korea-halvøen for at tage del i den nye krig, som USA var blevet involveret i. Og kun få måneder senere modtog Yoheis mor så den værst tænkelige besked, da hun fik at vide, at drengens far var omkommet i kamp.

Den unge mor blev hermed alene med et lille barn. Men hun var blevet udstødt fra sin familie, ligesom hun havde mistet kontakten til sine venner, efter at hun havde fundet sammen med en amerikansk soldat, så hun havde intet netværk, der kunne støtte hende i denne svære tid, hvor det samtidigt var umuligt for hende at finde beskæftigelse, så længe hun havde et spædbarn at passe.

I ren desperation valgte kvinden derfor at vende hjem til sin mor og efterlade Yohei i hendes varetægt, hvorefter hun rejste bort og med tiden fandt sammen med en anden amerikansk soldat, som hun flyttede sammen med i Beppu på øen Kyushu i den modsatte ende af landet. Og således mistede Yohei forbindelsen til sin mor. Men hans mormor havde trods alt indvilliget i at stå for hans opdragelse, så han kunne om ikke andet få den omsorg, som et lille barn havde brug for.

Da Yohei lærte at tale, begyndte han dog også at stille spørgsmål om sine forældre, så hans mormor bildte ham ind, at hans mor døde under hans fødsel, mens hun derimod påstod, at hans onkel i virkeligheden var hans far. Som 4-årig blev Yohei så sendt til Beppu for at bo hos sin mor og hendes amerikanske mand, uden at drengen fik at vide, hvem hun var. Efterhånden som Yohei blev ældre og dermed mere selvstændig, blev det nemlig sværere for hans mormor at tage sig af ham, så hun fik overtalte sin datter til at overtage ansvaret for ham, nu hvor han var blevet gammel nok til at passe sig selv.

Men Yoheis mor kunne dog ikke overskue at have sønnen i sit liv. Så da hendes mand vendte hjem til USA, besluttede hun sig for at rejse med uden at bringe Yohei med sig, og drengen måtte således vende tilbage til sin mormor, hvis helbred var begyndt at blive svækket grundet sygdom. Af den grund fik hun overtalt et ægtepar bestående af en japansk kvinde og en amerikansk soldat til at adoptere Yohei, så han kunne blive sikret en fremtid i trygge rammer. Men desværre endte denne aftale med at gå i vasken, da parret krævede penge for at tage drengen til sig.

Yohei måtte derfor blive boende hos sin afkræftede mormor. Og da han begyndte i skole, blev han for første gang konfronteret med japanernes fremmedhad, da han hér blev udsat for mobning grundet sit karakteristiske udseende, der gjorde, at han skilte sig ud blandt de andre børn. Yohei havde både krøller og mørk hud, så det var tydeligt for enhver, at han var en halvjapaner, hvilket medførte, at han blev udstødt i skolen, udelukkende fordi han ikke lignede de andre børn, der samtidig drillede ham ved blandt andet at give ham øgenavne.

Yohei kom ofte grædende hjem fra skole, fordi han ikke havde nogen venner. Og da hans mormor pludselig gik bort, imens han gik i 2. klasse, følte han sig helt alene, fordi der ikke længere var nogen, der elskede ham. Savnet var så stærkt, at Yohei jævnligt gik hen til sin mormors gravsted for at lege for sig selv, mens han blev så træt af at gå i skole, at han begyndte at pjække.

Drengen blev sat i pleje hos sin mors storebror, som han troede var hans far. Og da han bemærkede, at Yohei generelt virkede nedtrykt, fortalte drengen, at det var hans opfattelse, at han var hadet af andre mennesker, fordi han skilte sig for meget ud. Han kunne se, hvordan folk stirrede på ham, når han gik på gaden, og i skolen fik han den foragt at mærke, som han mente, at alle folk måtte føle over for ham.

Det var også på dette tidspunkt, det gik op for Yohei, at hans mor stadig var i live, og at han tilmed havde boet hos hende som lille, da han tilfældigvis fandt et julekort indeholdende penge, som var blevet sendt fra hans mor i USA, der skrev, at hun var ked af, at hun ikke kunne tage sig af sin søn. Så allerede som 10-årig stod drengen i en identitetskrise, idet han var af den overbevisning, at han ikke passede ind, fordi der ikke var nogen, der gad at have noget med ham at gøre.

Herefter blev Yohei et såkaldt problembarn, idet han ikke blot nægtede at gå i skole. Han løb også hjemmefra og udviklede en voldelig adfærd, der blandt andet resulterede i, at han truede sin tante med en kniv, da hun nægtede at give ham lommepenge. Yohei blev en meget aggressiv dreng, så i et forsøg på at slippe af med ham forsøgte hans onkel at få ham anbragt uden for hjemmet. Men fordi man i Japan stadig var ved at komme sig efter anden verdenskrig, så var de sociale myndigheder endnu ikke klar til at hjælpe familier i nød, fordi man havde en hel nation at genopbygge.

Da Yoheis onkel i stedet rettede henvendelse til en canadisk hjælpeorganisation, blev han tilmed også afvist, fordi drengen var halvt sort – så selv fra Vestens side blev Yohei mødt af det racistiske menneskesyn, der gjorde hans tilværelse i Japan til en daglig kamp for anerkendelse.

I begyndelsen af sine teenageår blev Yohei ikke just mindre rebelsk, idet han begyndte at begå butikstyverier. Og da han på et tidspunkt stjal et luftgevær, førte dette til, at han kortvarigt blev anbragt på en reformskole, hvor han lærte at kapere mobningen ved ganske enkelt at svare igen med brug af sine næver, hver gang nogle af de andre børn drillede ham. På grund af sine afroamerikanske gener var Yohei nemlig en stor fyr, så på den måde tilegnede han sig for første gang andres respekt ved at få dem til at føle frygt, hvilket ovenikøbet var med til at styrke hans selvtillid.

Da Yohei færdiggjorde skolen, blev han ansat som automekaniker på et bilværksted i Sendai, hvor hans månedsløn lå på lige knap 11.000 yen. Men han sagde op efter kun tre måneder for i stedet at skifte karriere, idet han simpelthen besluttede sig for at leve en tilværelse som kriminel, da han bevægede sig bort fra butikstyverier til i stedet at begå indbrud i private hjem, hvor han kunne være heldig at finde en hel månedsløn i et enkelt hus.

Yohei blev op til flere gange fanget i sine ulovlige eskapader, og han blev derfor sendt tilbage til den lukkede reformskole, hvor der dog opstod dysenteri. Og da Yohei blev mistænkt for at være smittekilden, blev han overflyttet til et hospital, som han i al ubemærkethed havde held med at forlade den 4. oktober 1966, hvor den da 16-årige dreng besluttede sig at indlede et flere måneder langt tyvetogt rundt i Japan.

Yohei rejste med tog fra den ene by til den anden, hvor han udså sig private hjem, som han valgte at bryde ind i i dagtimerne, fordi folk som regel kun var hjemme om aftenen, når de havde fået fri fra arbejde. Men i 1960'erne var Japan stadig et stærkt konservativt samfund, hvor det var mændene, som arbejdede, mens kvinderne gik hjemme og passede hus og børn. Så når Yohei brød ind i et hjem, vidste han altså, at der ville være en mulighed for, at der var nogen hjemme.

Men dette stoppede dog ikke den unge mand, der begik indbrud på stribe, indtil han den 13. december 1966 ankom til byen Toyohashi nær Nagoya. Her udså han sig som altid en bolig, som han i fuldt dagslys valgte at bryde ind i. Men da han fik sat foden indenfor, viste det sig, at der var nogen til stede i huset, eftersom der i dette befandt sig en 24-årig kvinde ved navn Kazuko, som tilmed var højgravid. Og da hun stødte ind i den unge mand i sit eget hjem, blev hun alt for sent klar over, at han ville blive det sidste menneske,

som hun ville få at se, da Yohei fra denne dag ikke længere bare var en indbrudstyv.

Da Kazukos 28-årige mand vendte hjem fra arbejde, fandt han nemlig sin kone liggende livløs på badeværelset, hvor hun befandt sig med overkroppen i badekarret, som var blevet fyldt op med vand, imens hun var afklædt fra maven og ned. Teenageren havde simpelthen valgt at overfalde den gravide kvinde for da først at voldtage hende, inden han efterfølgende havde taget livet af hende. Men selvom hun ellers var blevet anbragt i et fyldt badekar, så kunne man under obduktionen konkludere, at der ikke var vand i hendes lunger, hvilket betød, at hun altså ikke var druknet. Hun var tværtimod blev kvalt ihjel, og hendes ufødte barns liv stod desværre ikke til at redde.

Efter at have begået sit første drab havde Yohei overskud til at fuldføre sit indbrud ved at gennemrode huset i søgningen efter penge, således at han foruden et liv på samvittigheden slap afsted med 20.000 yen. Han havde desuden bragt et håndklæde med sig, som han anvendte til at binde om kvindens mund for at dæmpe for hendes skrig. Og da dette viste sig at stamme fra et hotel i Sendai, som lå over 600 kilometer fra gerningsstedet, blev dette betragtet som et bevis på, at man med stor sandsynlighed havde at gøre med en gerningsmand, som havde en eller anden relation dertil.

Allerede to uger senere ville Yohei begå sit andet drab, da han den 27. december ankom til byen Abiko i Chiba-præfekturet - over 300 kilometer fra Toyohashi. Også hér valgte den unge mand at bryde ind i et hjem, imens der var nogen hjemme, idet dette var beboet af en 32-årig mand, hans 28-årige kone, Yoshiko, og deres 3 måneder gamle barn. Manden var imidlertid på arbejde, da indbruddet fandt sted, så Yoshiko var alene hjemme med sit lille barn, da hun pludselig stod ansigt til ansigt med Yohei, der ikke tøvede

med at overmande hende, så han kunne voldtage og dræbe hende.

Da kvindens mand vendte hjem fra arbejde den næste dag, fandt han sin livløse kone i stuen, hvor hun befandt sig på en futon med plastre for munden, mens hendes hænder og fødder var blevet bundet sammen. På kvindens hals var synlige kvælningsmærker efter den snor, som var blevet brugt til at kvæle hende, og nær hendes lig lå desuden en bambuspalet, som var blevet anvendt til at stikke hende i brystet. Hendes underliv var desuden blottet, så det var tydeligt, at hun havde været udsat for et seksuelt overgreb, inden hun var blevet dræbt.

Yoshikos 3 måneder gamle barn overlevede derimod, eftersom det befandt sig uskadt i sin vugge, hvor det havde ligget, imens Yohei forgreb sig på dets mor, og imens han efterfølgende endevendte hjemmeti søgningen efter de 24.000 yen, som han endte med at sjæle i forbindelse med sit andet drab, så han trods sin unge alder var blevet en dobbeltmorder.

Men det stoppede ikke hér. For tre uger senere slog Yohei så til igen, da han i det nye år opnåede status som seriemorder ved at tage livet af en tredje kvinde. Den 16. januar 1967 ankom han nemlig til Kofu i Yamanashi-præfekturet - over 150 kilometer fra Abiko - hvor han brød ind i et hjem tilhørende en 65-årig kvinde. Men hun var tilfældigvis gået i byen for at ordne nogle ærinder, så hendes 25-årige datter, Yoshimi, var alene hjemme, da Yohei pludselig befandt sig inde i huset. Og da han fik øje på den unge kvinde, kunne han heller ikke denne gang afholde sig fra at begå en voldtægt og afslutte denne ved at kvæle sit offer, som han efterlod på noget makaber vis.

Da Yoshimis mor vendte hjem fra byen, åbnede hun nemlig hoveddøren op og fik sig af et chok, da hun spottede blod på gulvet. Men da hun fulgte blodsporet op til første sal, blev hun imidlertid overvældet af rædsel, idet hun fandt

sin datter hængende fra en jernbjælke med en ledning viklet rundt om halsen, mens hendes blottede underliv var fyldt med blod. Men dette skyldtes faktisk, at hun var blevet udsat for et seksuelt overgreb, imens hun havde haft sin menstruation. Og da Yohei blev klar over dette, besluttede han sig for at krænke sit offer på anden vis.

For Yohei havde ikke kun nøjedes med at voldtage Yoshimi. Rundt omkring hendes lig befandt sig nemlig blodige æg, pølser og agurker, som han havde hentet fra køkkenet og anvendt til at misbruge hende med, inden han gennemsøgte hjemmet for de 10.000 yen, der endte med at blive hans udbytte efter dette perverse rovmord.

Eftersom Yohei havde begået sine forbrydelser tre forskellige steder i landet, så blev de også efterforsket af tre forskellige politikredse. Det var derfor først, da man udvekslede informationer på tværs af disse, at man bemærkede lighederne mellem de tre drab, selvom der ellers var flere hundrede kilometer, som adskilte dem. De var alle blevet begået i dagtimerne af en formodet indbrudstyv, som hver gang havde stjålet et stort kontantbeløb. Og så var de tre kvinder ovenikøbet blevet voldtaget og kvalt, hvilket gav politiet indtryk af, at man muligvis stod med noget så sensationelt som en seriemorder – og det skulle inden længe vise sig, at deres formodninger var rigtige.

På to af gerningsstederne havde man fundet fodaftryk, der var større end den gennemsnitlige japaners. Og da vidner i alle tre byer mindedes at have set en høj mand med sorte krøller og mørk hud på de dage, hvor drabene fandt sted, valgte man at sende en efterlysning rundt til alle politikredse i landet, hvor samtlige betjente blev bedt om at holde øje med mænd, hvis udseende passede på beskrivelsen.

Og således blev Yoheis ydre igen hans værste fjende, da han ved at skille sig ud i mængden havde gjort sig selv

bemærket i de byer, hvor han havde begået sine forbrydelser. Og det var da også hans særprægede karaktertræk, der endte med at føre til hans anholdelse, da han den 23. januar 1967 passerede forbi en politistation i Kashiwa i Chiba-præfekturet, hvor han blev anmodet om at følge med indenfor, da en politbetjents kone fik øje på ham og gjorde sin mand opmærksom på drengen, som tydeligt skilte sig ud i mængden.

På grund af sit udseende blev Yohei mistænkt for at have stået bag de tre rovmord. Men da hans skostørrelse matchede de fodaftryk, som var blevet fundet på gerningsstederne, ligesom det tilmed viste sig, at han ligesom håndklædet i den første drabssag stammede fra Sendai, var politiet i besiddelse af nok beviser til, at de valgte at sigte den kun 16-årige dreng, som efterfølgende krøb til bekendelse, da han tilstod den bølge af indbrud, som han i de seneste par måneder havde stået bag.

Hermed stod det samtidig klart, at man havde at gøre med en yderst ung seriemorder – endda en af de yngste i nyere tid. Og hvis ikke Yohei var blevet pågrebet kun en uge efter hans seneste forbrydelse, var det ikke utænkeligt, at han kunne have taget livet af endnu flere, idet han trods alt nåede at dræbe tre kvinder i løbet af halvanden måned. Men i sidste ende blev han altså fældet af sit eget udseende, der hele hans liv ikke havde bragt ham andet end modgang.

Det viste sig, at Yohei havde stået bag intet mindre end 30 indbrud rundt omkring i Japan, hvor hans samlede udbytte lød på 333.200 yen. Men til trods for den gode indtjening fortsatte han med at bryde ind i folks hjem og tilmed slå tre kvinder ihjel, selvom han primært brugte pengene på togbilletter og hotelovernatninger. Yohei forsøgte altså ikke at forsøde tilværelsen ved at stjæle penge – for ham var det snarere en livsstil at være kriminell, og han var generelt

ligeglad med andre mennesker, fordi de ifølge ham selv så ned på ham grundet hans status som halvjapaner.

For Yohei var der derfor tale om hævn drab, da han slog de tre kvinder ihjel, eftersom han var af den overbevisning, at japanerne generelt var fremmedhadske og foragtede folk som ham. De tre ofre var rent ud sagt bare i vejen, da han brød ind i deres hjem, og at de var kvinder gjorde det kun nemmere for ham at skille sig af med dem, ligesom han tilmed kunne få stillet sine seksuelle lyster ved at misbruge dem seksuelt.

På den måde kan man sige, at Yohei lod sine aggressioner mod samfundet gå ud over uskyldige mennesker – hvilket sådan set var selve grundlaget for hans kriminelle handlinger. Han havde aldrig følt sig accepteret i Japan, og alle havde lagt afstand til ham eller drillet ham, så han følte sig ikke hjemme i det land, han boede i, og derfor følte han heller ikke behov for at bidrage til samfundet. Han følte i stedet trang til at udnytte det.

Yohei var et tragisk eksempel på, hvordan ens opvækst kan være med til at forme ens identitet og dermed også ens syn på andre mennesker. Og fordi han var under 18 år, så kunne han ikke blive dømt til døden, hvilket ellers er den straf, som seriemordere i Japan normalt modtager. I stedet blev Yohei idømt livsvarigt fængsel, men han blev dog allerede prøveløsladt efter 22 år i en alder af 38 – netop fordi han var ung og udviste eksemplarisk adfærd i fængslet, så man mente, at der var håb for, at han stadig kunne nå at blive en pligtopfyldende samfundsborger.

Det er desuden forståeligt, at Yohei følte sig socialt stigmatiseret grundet sit udseende og genetiske ophav, idet japanerne er kendte for at være et xenofobisk folkefærd med en fortid præget af fremmedhad. I århundreder var japanerne af den opfattelse, at Japan var guderne land, og at kejserslægten tilmed nedstammede fra guderne, hvilket førte til en udbredt opfattelse af, at det japanske folk var

overlegent i forhold til udlændinge og etniske minoriteter. Og denne overbevisning eksisterede tilmed frem til anden verdenskrig, hvor dette menneskesyn var selve udgangspunktet for japanernes krigsførelse, der havde til formål at "forene verden under den japanske kejser".

Det er stadig svært for nogle japanere at afkaste ideen om, at mennesker er ligeværdige trods nationalitet og oprindelse, og af den grund er racisme fortsat et problem i Japan, der da også er et homogent samfund med en meget lille gruppe af udlændinge og efterkommere. Derfor er det temmelig nemt for visse etniciteter at skille sig ud, og i kølvandet på anden verdenskrig blev hvide og sorte mennesker først og fremmest et symbol på USA, som både havde overvundet Japan i krig og tilmed okkuperet landet.

Så selvom man godt nok genopbyggede samfundet med hjælp fra USA, så var mange japanere ikke ligefrem begejstrede over at have de amerikanske soldater til stede i landet, fordi folk dermed blev mindet om, at man var underlagt USA's autoritet. Af samme grund blev der også kigget skævt til de kvinder, som faldt for de amerikanske soldater under okkupationen. Men det var endnu hårdere for de tusindvis af børn, som de endte med at få, eftersom de var et levende resultat af et tabubelagt forhold, ligesom de ikke blev betragtet som rene japanere, fordi de havde udenlandsk blod i sig.

1979

To piger på et tag

7-årige Yoko var en glad pige med livet foran sig. Men i 1979 mistede hun livet på tragisk vis, da hun blev fundet død ved siden af en 13 etager høj bygning i Tokyo. En obduktion af pigens lig kunne konkludere, at hun var blevet dræbt som følge af et langt fald, og at hun derfor måtte være styrtet i døden. Dog tydede det på, at der ikke var tale om en ulykke, og det blev ikke ligefrem mindre chokerende, da det viste sig, at den sidste person, som havde været sammen med Yoko, var hendes kun 10 år gamle veninde, der her vil blive kaldt for Nana.

Nanas biologiske far valgte at forlade hendes mor under graviditeten, og forældrene var derfor allerede blevet skilt, da hun kom til verden i 1969. Desværre kunne hendes 34-årige mor ikke magte opgaven som enlig forsøger, så da Nana kun var to måneder gammel, blev hun sat i pleje hos et ældre ægtepar i Chiba-præfekturet øst for Tokyo, så hendes mor kunne fokusere på at arbejde og tjene penge. Hun var på dette tidspunkt ansat på et motel i byen Chiba, hvor hun havde mange aftenvagter, og derfor kunne hun ikke overskue at skulle tage vare på et lille barn.

Som 5-årig blev Nana så overdraget til sin mors kollega, der var gift og havde to børn – en dreng og en pige – som Nana begyndte at betragte som sine søskende. Faktisk blev Nana behandlet, som om hun var en del af familien, så da

hun begyndte i skole, var hun overbevist om, at hendes plejeforældre var hendes rigtige forældre, indtil hun indså, at hun jo havde et andet efternavn.

Nanas mor flyttede til Tokyo, hvor hun åbnede en massageklinik, hvilket endte med at blive en økonomisk succes for hende. Samtidig sørgede hun for at opretholde kontakten til sin datter ved jævnlige besøg, og pigen troede længe, at kvinden bare var en af hendes plejeforældres bekendte, før hun med tiden fandt ud af, at det i virkeligheden var hendes biologiske mor.

På dette tidspunkt opstod der en mindre karakterforandring hos Nana, der begyndte at udvise en grad af misundelse, hver gang hun så andre børn i selskab med deres forældre. Dette var selvom, at Nanas plejeforældre både elskede hende og ydede hende den nødvendige omsorg, og de var endda så glade for hende, at de tilbød hendes mor at adoptere hende, hvilket kvinden imidlertid afviste, eftersom det var hendes intention at overtage opdragelsen af Nana, så snart hun havde overskud til at varetage rollen som mor.

I 1978 døde Nanas plejefar så af kræft, hvilket blev det skelsættende øjeblik, hvor den lille familie blev splittet, idet Nana måtte forlade sin sørgende plejemor samt den dreng og pige, der i hendes øjne var hendes bror og søster. Efter at have været adskilt fra hinanden i ni år vendte Nana herefter hjem til den mor, hun aldrig rigtig havde kendt, da hun flyttede ind i hendes dyre lejlighed i et 13 etagers højhus i Taitodistriktet i Tokyo, hvor hun ikke kun skulle vænne sig til en ny tilværelse som enebarn – hun skulle også vænne sig til at være alene hjemme, eftersom hendes mor var selvstændig og derfor investerede det meste af sin tid i sit arbejde.

Dog tjente Nanas mor godt på sin massageklinik, så det var muligt for hende at forkæle sin datter ved at give hende alt det, som hun havde brug for – både når det gjaldt mad og gaver. Det eneste, pigen manglede, var den tryghed og

det nærvær, hun i løbet af sin opvækst havde fået fra folk, som hun slet ikke var beslægtet med. For nu var hun nødsaget til at være alene og mærke ensomheden ved ikke at være en del af en traditionel familie.

I dagtimerne tilbragte Nana tiden i skole, imens hun om aftenen hang ud derhjemme, hvor hun typisk var alene, fordi hendes mor havde for vane at arbejde til langt ud på natten. Nana fik derfor 1.000 yen, så hun selv kunne købe aftensmad, ligesom hun selv måtte sørge for at gå i seng. I mellemtiden måtte hun slå tiden ihjel ved at finde på noget at lave, så nogle gange gik hun op på taget af lejlighedskomplekset for at lege, samtidig med at hun kunne nyde udsigten ud over hovedstaden fra den 35 meter høje bygning.

Nanas tilværelse som enebarn betød desværre, at hun begyndte at blive asocial og temperamentsfuld. Så for at berolige hendes sind og ydermere styrke hendes sociale færdigheder valgte hendes mor at give hende en hobby ved at tilmelde hende et kalligrafikursus for børn. Dette foregik hver torsdag fra klokken 15 til 16.20 i underviserens egen lejlighed, der kun lå fem minutters gang fra Nanas hjem. Og fordi Nana var den ældste på holdet, fik hun tilmed kompetencer i at lære fra sig, idet hun hellere end gerne assisterede underviseren ved at hjælpe de yngre børn.

Et af disse børn var 7-årige Yoko, der gik på samme skole som Nana. Trods aldersforskellen på tre år blev de to derfor gode veninder, da de begyndte at ses uden for kalligrafikurset ved at lege sammen i skolen, ligesom de jævnligt besøgte hinanden. Desværre var kalligrafikurset ikke nok til at hjælpe på Nanas temperament, og en efterårsdag skulle det vise sig, at der kun skulle det mindste til for at vække den 10-årige piges vrede.

Torsdag den 11. oktober 1979 var dagen efter den nationale motionsdag, hvor de japanske skoler havde afholdt diverse